

SYLVIA
DAY
ZO VER WEG

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Sylvia Day LLC
Oorspronkelijke titel: *Too Far*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: Croco Design
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Dmitry Lobanov (vrouw); © debearr (skyline) /
Adobe Stock; © 4x6 (schorpioen) / IStock
Foto auteur: © Marissa Gates
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1373 2
ISBN 978 94 027 6949 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk maart 2024

Originele uitgave verschenen bij Penguin Random House, Verenigd Koninkrijk.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Lily

Ik heb alles en iedereen om wie ik ooit gaf vermoord om mijn obsessie voor jou, Kane, te beschermen. Toch is jou zien vertrekken, al is het voor een gewone werkdag als vandaag, het moeilijkste wat ik ooit heb moeten doen.

Je aarzelt. Alsof je mijn gedachten kunt lezen en voelt wat ik voel.

‘Ik houd er niet van om je te verlaten,’ zeg je tegen me wanneer we bij de voordeur aankomen.

Op de gestroomlijnde consoletafel van donker Afrikaans hout in de kleine entreehal ligt je aktentas te wachten. Er staan twee bewakers in de liftvestibule aan de andere kant van de dubbele deur. Gezien de hoeveelheid beveiliging zou het voor een indringer bijna onmogelijk zijn het penthouse te bereiken.

Ik weet hoe het echt zit: je houdt geen mensen buiten, je houdt mij achter slot en grendel.

‘Men zegt toch altijd dat afwezigheid de liefde versterkt?’ Ik glimlach, ook al grijpt mijn gulzigheid naar jou me bij de keel.

‘Ik heb genoeg afwezigheid gehad,’ zeg je met een gespannen trek om je mond. Er is een vlam van woede in je ogen, je razernij is een tastbare hitte. Die razernij is iets wat je meestal binnenhoudt, maar ik weet dat die er is. Ik weet echter niet of het onze verwijdering van elkaar is die je kwaad maakt, of mijn terugkeer.

We zijn een aantal jaar uit elkaar geweest, langer dan we bij elkaar zijn geweest, en dat zul je me misschien nooit vergeven. Maar eigenlijk zou je me juist moeten haten om het feit dat je me in de eerste plaats hebt ontmoet.

Mijn verlangen naar jou was te sterk, en ik ben een egoïstische vrouw.

‘Als mijn liefde voor jou nog sterker was, *Setareh*,’ mompel je terwijl je je verhitte blik over mijn gezicht laat dwalen, ‘zou je stikken.’

Ik denk niet dat je beseft hoe waar dat is. Je gedrevenheid en ambitie, je charisma en intelligentie... Er woedt een brand in jou. Dat innerlijke vuur verzengde mijn ziel, en onze gecombineerde vlammen verteerden iedereen om ons heen.

Ik kom dicht bij je staan, druk mijn lichaam tegen het jouwe en sla mijn armen om je slanke middel. Je borstkas is hard en warm. Je bent altijd het vuur geweest waar ik het ijs ben, en ik smelt tegen je aan. Mijn lichte rondingen vormen zich naar jouw harde vlakken. Met een diepe zucht omhels je me en buig je beschermend je langere gestalte om me heen. Ik ben veilig in jouw armen. Jij bent echter nooit veilig geweest in de mijne.

‘Ik zal hier op je wachten,’ beloof ik, want ik weet dat je dat moet horen. Je bent slim genoeg om niet alles te geloven wat ik zeg, als je om te beginnen al iets gelooft. Toch weet je dat ik onvoorstelbaar veel van je houdt. Dat is het enige wat er tussen ons is en het enige wat we echt nodig hebben.

In een verre uithoek van mijn hoofd stel ik me een ander tafereel voor. Wij tweeën aan het begin van de dag bij de voordeur, allebei op het punt naar verschillende bestemmingen te vertrekken. In de haast raken onze lippen elkaar vluchtig, we lachen vrolijk, want de wereld is van ons en we hebben niets te vrezen. We zijn dolverliefd en vrij van deze angst. We zijn niet bang dat dit afscheid ons laatste zal zijn.

Je drukt je lippen boven op mijn hoofd. ‘Ik hoop dat je die huwelijksreis aan het plannen bent. Zodra ECRA+ is gelanceerd, gaan wij ervandoor.’

‘Wat dacht je van sneeuw?’ stel ik voor. ‘Een heleboel sneeuw. Een afgelegen chalet waar je alleen met een sneeuwmobiel kunt komen, helemaal niets of niemand in de wijde omgeving. Een enorme open haard met een stapel bontvellen ervoor. En een hottub op de veranda.’

‘Perfect.’ Je gaat wat naar achteren en kust het puntje van mijn neus. ‘Ik zal je warm houden.’

Daar twijfel ik niet aan. Je verlangt bijna net zo hevig naar mij als ik naar jou.

Met mijn hoofd in mijn nek bestudeer ik je gezicht. Je schoonheid is ronduit goddelijk. De hoekige kaaklijn, de messcherpe neus, de jukbeenderen die zo hoog zitten dat er holtes onder zijn. Het is een gezicht waar engelen van gaan zingen, met lippen zo sensueel dat ze een vrouw tot zonde verleiden. En die ogen, bijna zwart, met wimpers zo lang dat je meisjesachtig mooi zou zijn als je niet zo door en door mannelijk was.

Ik wou dat het alleen maar je uiterlijk en je krachtige viriliteit waren die me tot je hadden aangetrokken. Lust raast heet en hard en brandt zichzelf dan op. In het begin hield ik mezelf voor dat dat tussen ons zou gebeuren, maar ik geloofde het nooit. Vanaf het moment dat we elkaar ontmoetten, zag je mij. Je scherpe, gretige blik boorde zich dwars door de laag identiteiten heen om recht in mijn ziel te kijken. En waar anderen angst zouden vinden, vond jij liefde.

Je buigt je hoofd en neemt met een diepe, sexy kus bezit van mijn mond. Er is passie en vuur, begeerte en verlangen. We hebben bij zonsopgang de liefde bedreven, en ik voel nog steeds de afdrukken van je handen en mond op mijn huid, maar je hongerige kus vertelt me dat je nog steeds niet bevredigd bent.

Zal het ooit verdwijnen, het gevoel dat we in geleende tijd leven?

Je bent ademloos wanneer je je terugtrekt en je voorhoofd tegen het mijne aan drukt. 'Dit is een marteling.'

Je duwt me abrupt weg, pakt je aktentas en trekt de voordeur open alsof je bang bent dat je nooit weg zult gaan als je nu niet vertrekt. Net voordat de deur in het slot valt, stoot je hem weer open, en je ziet dat ik nog steeds op de plek sta waar je me achterliet. 'Ik houd van je.'

Mijn mondhoeken krullen omhoog en ik leg een hand op mijn schrijnende hart. 'Ik weet het.'

In de stilte na je vertrek zucht ik diep, en mijn schouders zakken. We zijn eraan gewend om alleen te zijn, maar nu... word ik bevangen door droefenis.

Heel even is het penthouse rustig en roerloos. Het lijkt te slapen wanneer jij weg bent, alsof het rust tot je terugkomt met je vurige intensiteit en energie. De tegels zijn warm onder mijn blote voeten, en hoewel ik weet dat het de vloerverwarming is, stel ik me voor dat ze jouw warmte vasthouden als een steen in de zon.

Ik ben geïsoleerd in mijn verdriet en heb bloed aan mijn handen.

De toren waar we in wonen deint met een klaaglijk gekreun in de wind. Het geluid is een vertrouwde en vreemd genoeg troostende treurzang.

Nu ik Valon Laska heb vermoord en jou mijn ergste geheimen heb verteld, wil ik me bevrijden van de valse identiteit die ik heb aangenomen om in jouw leven te komen. Lily Rebecca Yates zou eindelijk haar rustplaats op de bodem van de Atlantische Oceaan kunnen vinden. Je weet dat ik haar niet ben, die perfecte vrouw die goedmoedig en onzelfzuchtig was en geen lijken in de kast had.

Desondanks wil je me.

Nog steeds denken alle andere mensen in je leven dat je met Lily getrouwd bent. Ze mogen nooit weten dat Lily een leugen was.

Dus ik denk dat ik eigenlijk helemaal niet zo geïsoleerd ben. De vrouw wier leven en echtgenoot ik heb gestolen, schaduwt me, achtervolgt haar dubbelgangster elke minuut van elk uur van elke dag.

Lily

1 mei 1999

De meeste mensen zijn ervan overtuigd dat ze de Dood zouden herkennen, de alomtegenwoordige grimmige gestalte in een donker gewaad met een kap over het hoofd, gewapend met een zeis. Maar zij verborg haar charmes nooit op die manier. Haar gewaad was een waterval van gitzwart glanzend haar, ze etaleerde haar lichaam ter verleiding, en haar bloedrode glimlach was haar lemmet. Dat wist ik omdat ze mijn moeder was.

Ter voorbereiding op haar komst besteedde ik nauwgezet aandacht aan mijn uiterlijk, precies zoals ze me had geleerd. Met snelle, geoefende polsbewegingen trok ik boven mijn wimpers lijntjes die in de buitenhoeken wat omhooggingen om de illusie van kattenogen te creëren. Dat had ik eerder die dag voordat ik naar school ging ook al gedaan, maar ik had mijn gezicht schoongewassen en was opnieuw begonnen. Mijn make-up – mijn schild, zoals mijn moeder die noemde – moest vers en perfect zijn.

Toen ik klaar was, richtte ik mijn aandacht op het appartement. Haastig duwde ik de schuiframen open. Ze had graag frisse lucht. Ik hield de ramen liever gesloten wanneer ik alleen was. Het voelde veiliger zonder de herrie van het door Brooklyn razende verkeer. Met de ramen dicht waren de geluiden van de stad een gedempt gebrom, als het ruisen van het bloed in de baarmoeder. Mijn moeder woonde niet meer bij me, maar ze beschermde en onderhield me, en het studioappartement waarin ik woonde voelde als de veiligste plek ter wereld. Mijn herinneringen aan haar aanwezigheid in deze ruimte waren zo levendig dat het altijd voelde alsof ze bij me was.

Creedence Clearwater Revival zong via de draaitafel naast de televisie dat ze uit hun achterdeur keken. Mijn moeder hield van muziek uit andere tijden en vond de muziek van tegenwoordig maar armoedig. Met uitzondering van Prince, die ze een uitzonderlijk getalenteerde muzikant had genoemd, was ze niet onder de indruk van hedendaagse artiesten. Met dank aan de brandende kaars die op de met een shawl bedekte salontafel stond, rook het appartement naar vanille en kersenbloesem. Mijn moeder hield ervan als ruimtes lekker en vooral vrouwelijk roken. Muskus en sandelhout waren te mannelijk.

Ze haatte mannen. Ik wist niet waarom. Ik vroeg er nooit naar, want de momenten die we met elkaar doorbrachten waren kort en zeldzaam en ik wilde ze niet verpesten met onplezierigheden. Ik stelde me er echter wel vragen over. Vooral omdat mannen wel van haar hielden en alles voor haar zouden doen. Zichzelf financieel ruïneren, hun gezinnen verlaten, hun levens verwoesten. Van nature zwak, vertelde ze me vaak. Alleen geschikt voor vleierij en inseminatie.

Maar ze zat nooit zonder, hoewel de liaisons nooit lang standhielden. Elke keer dat ik haar zag, had ze een andere. Derek. Reynaldo. Pierre. Jeremy. Tomas. Han. En een hoop andere namen die ik was vergeten. Ik focuste me niet op hen wanneer ze praatte. Het was interessanter om te zien hoe enthousiast, of juist ongeïnteresseerd, ze was wanneer ze hen beschreef.

Nadat ik de laatste hand aan mijn make-up had gelegd, bekeek ik mezelf kritisch van top tot teen. Was mijn haar volkomen steil, zonder ook maar één golf of slag? Zat mijn lipstick precies binnen de lijntjes en was die eerder een veeg dan een laag?

Je bent zo'n mooi meisje, had mijn tweedejaars natuurkundelerares het jaar daarvoor tegen me gezegd. *Je hoeft helemaal geen make-up te dragen*.

Ik had het aan mijn moeder verteld toen ze me vroeg hoe het op school ging. Haar glimlach was direct verstard. *Ik denk dat ik nodig een woordje met Ms Bustamente moet gaan wisselen*, had ze gezegd.

Ik wist precies wanneer dat gesprek had plaatsgevonden omdat Ms Bustamente me op een dag niet meer uitnodigde om na school een uur of twee langer te blijven en met haar aan wat opdrachten te werken,

iets waar ik altijd naar had uitgekeken omdat ik dan niet de hele namiddag alleen thuis hoefde te zitten, en wanneer ze naar me keek, had ze angst in haar ogen.

Je bent van streek, had mijn moeder gezegd toen ze vlak daarna weer eens bij me langskwam. Je mist de aandacht die ze je gaf, ook al zou die aandacht je soft hebben gemaakt, waarmee het voor haar makkelijker zou zijn geweest om je te kneden tot haar idee van wat je zou moeten zijn. Wij zijn geen zwakkelingen, Araceli. We weten wie we zijn, en niemand kan ons veranderen. Zet iedereen die dat probeert aan de kant.

Zij was de enige die me ooit Araceli had genoemd. De naam die ze voor me had gekozen vertelde ze nooit aan anderen, en ze had me geleerd dat zelf ook niet te doen. Ik zag het als een geinig spelletje. Als ik een naam leuk vond, mocht ik hem hebben tot ik naar een andere school ging en een naam koos die ik nóg leuker vond.

Wij leven niet in hokjes, had ze vervolgd. We zitten niet ons hele leven vast aan een en dezelfde vorm. We zijn vrij, jij en ik. We kunnen doen wat we willen.

Ik hield zoveel van haar. Ik vergat nooit hoe gelukkig ik me mocht prijzen met het feit dat ik haar dochter was.

Toen ik de sleutel in het slot hoorde glijden, draaide ik me snel om waardoor mijn lange haar in de war raakte. Bang dat ze iets op me aan te merken zou hebben, haalde ik snel mijn vingers door de verdwaalde lokken. Terwijl mijn klasgenoten worstelden met hun zelfvertrouwen en onzekerheden over hun lichamen, wist ik dat ik, al was ik niet het evenbeeld van mijn moeder, genoeg op haar leek om mooi te zijn. Ze zou nooit iets kunnen hebben gemaakt dat dat niet was.

‘Hallo, lieverd.’ Haar stem was als sirenenzang.

Heel even staarde ik haar als gebiologeerd aan. Ik nam haar op: de torenhoge hakken met smalle enkelbanden, de strakke zwarte jurk die één schouder bloot liet en zich om haar slanke lichaam spande, het glanzende, inktzwarte haar... Daarna verslond ik haar gezicht met mijn ogen. Het gezicht van een engel. Zo perfect. Volmaakt symmetrisch. Een bleke, porseleinen huid diende als canvas voor donkere wenkbrauwen, smaragdgroene, met kohl omrande ogen en karmozijnrode lippen.

Ik rende naar haar toe en vloog haar om de hals als een golf die zich op de kust werpt. Haar muzikale lach vulde mijn oren en de geur van rozen en citrusvruchten doordrenkte mijn zintuigen terwijl ze me dicht tegen zich aan hield.

Het geklop van haar hart onder mijn oor was het mooiste geluid dat ik kende. Ik groeide nog steeds, dus ik moest inmiddels een beetje bukken om in de plek te passen die ik het fijnst vond. Ze was warm, haar omhelzing was stevig. Een deel van me hongerde altijd naar haar, en ik klemde me stevig aan haar vast in een poging die leegte te vullen.

‘Zó ontzettend lang ben ik nu ook weer niet weggeweest,’ zei ze met haar mond tegen mijn haar, en ik sprak haar niet tegen, ook al waren er weken voorbijgegaan. Naarmate ik ouder werd, bleef ze steeds langer weg.

Toen ik in de brugklas zat, was ze soms wel een week afwezig. Tegen de tijd dat ik op de high school begon, zag ik haar soms bijna een maand niet. Ze belde om de zoveel dagen en maakte met het geluid van haar stem het gemis een beetje goed. Ze zorgde ervoor dat ik genoeg geld had om de keuken te bevoorraden, en om de paar maanden gingen we kleren kopen – altijd vintage kleding – voor de gezelligheid en de noodzaak, omdat de seizoenen veranderden en mijn benen langer werden.

Het is belangrijk om je tijdloos te kleden, niet trendy, had ze geadviseerd. *En beter om designerkleding te dragen dan tweederangs, massaal geproduceerde rommel.*

‘*Comment vas-tu, chérie?*’ vroeg ze me bij wijze van overhoring. Ik had op school Spaans gekozen, dat was praktischer, maar thuis studeerde ik Frans en ook Italiaans, want het was van essentieel belang dat je wist wat mensen over je zeiden, vooral wanneer ze dachten dat je hen niet kon verstaan.

‘*Merveilleux, maintenant que tu es à la maison!*’ Ik klemde haar nog steviger tegen me aan, want het was waar: het was geweldig dat ze weer thuis was. Maar ze liet me los, reikte achter haar rug naar mijn polsen en trok mijn armen van zich af.

‘Laat me eens naar je kijken.’

Met tegenzin deed ik een stap naar achteren, want het is altijd moeilijk om datgene los te laten wat je het allerliefst wilt, maar het lukte me,

en ik hield mijn hoofd een beetje schuin en liet me door haar bestuderen.

Nadat ze een loshangende haar van mijn wang af had gestreken, haalde ze haar vingertoppen over mijn wenkbrauwen. Ik epileerde ze nauwkeurig, hield ze vol, maar vormde ze zoveel mogelijk als de hare. ‘Je bent perfect,’ mompelde ze met een trotse glimlach. ‘Zestien vandaag... Wat is de tijd toch voorbijgevlogen. Je zult de wereld verstedeld doen staan wanneer je binnenkort het nest verlaat.’

De paniek fladderde als vlindervleugels in mijn buik. Steeds vaker had ze het over het moment dat ik de wijde wereld in zou trekken. Wanneer zou ik haar dan zien?

‘Ga ik dan met jou mee?’ vroeg ik, hoewel ik wist dat dat geen onderdeel uitmaakte van haar plannen.

Je bent altijd bij me, zei ze vaak. Ik heb je geschapen en je in mij gekoesterd toen je onder mijn hart genesteld was.

Met een sprankeling in haar groene ogen lachte ze. ‘Misschien wanneer je ouder bent. Je bent nog te jong om in mijn wereld te leven.’

Het voelde als een mes in mijn hart dat we in verschillende werelden leefden. Toen herinnerde ik mezelf eraan dat ik het maar had getroffen. Mijn vriendinnen hadden gewone moeders, de mijne was buitengewoon. Ik vond het heerlijk dat ze anders was. Ze danste wanneer ze daar zin in had, zei wat ze wilde en dwong de wereld om zich naar haar te voegen. Mijn klasgenoten gaven thuis feestjes wanneer hun ouders een avond weg waren, maar ik hield mijn toevluchtsoord privé. Als ik iemand mee naar huis zou nemen, zou het te veel voelen alsof ik haar deelde, en ik had haar al zo weinig voor mezelf.

‘Ik zat erover te denken om een roerbakmaaltijd te maken!’ zei ik enthousiast. ‘Of ik kan een aardbeien-kipsalade maken. Als we de aardbeien voor de salade gebruiken, kunnen we perziktaart als toetje eten.’

‘Niets daarvan. Je gaat je verjaardagsmaaltijd niet zelf koken. We gaan uit eten.’

‘O... dat hoeft niet, hoor.’ En ik wilde het ook niet. Die paar uurtjes dat ze bij me zou zijn wilde ik liever alleen met haar doorbrengen. Misschien zou ze me vertellen wat ze zoal had gedaan sinds de vorige keer dat ik haar zag.

‘Ik heb nee gezegd, Araceli.’ Ze wierp me een blik toe die al mijn eventuele protesten in de kiem smoorde. ‘Voor jezelf koken is zelfzorg. Voor iemand anders koken is opoffering, en opoffering is stupiditeit.’

Verslagen slaakte ik een zucht. Daar ging mijn wens om op de vloerkussens aan de salontafel te eten. Zo aten we vroeger meestal, in verschillende appartementen in vijf verschillende stadsdelen.

‘Kijk niet zo teleurgesteld, lieverd.’ Ze boog zich wat en duwde haar neus tegen de mijne. ‘Je bent jarig! Vandaag zestien jaar geleden heb je me bijna vermoord, en er zijn maar een handvol mensen die dat zouden kunnen zeggen als ze het nog konden navertellen. Je moet bediend, gefêteerd en aanbeden worden, mijn kind. Je moet eraan gewend raken om in het middelpunt van de belangstelling te staan en je moet weten hoe je dat kunt uitbuiten, want je bent voorbestemd om alles te hebben. Alles.’

Ze trok me opnieuw in haar armen en hield me stevig maar veel te kort vast. Toen ze me losliet, nam ze mijn gezicht tussen haar handen. ‘Ga nu die prachtige Dior-schoenen aantrekken die we laatst hebben gevonden.’

Ik haastte me om te doen wat ze zei, want ik wilde niet te lang bij haar weg zijn. Het lukte me niet om los te komen van de angst dat ze elk moment een telefoontje kon krijgen en weg zou moeten gaan.

Toen ik met mijn hoge hakken in de hand mijn kast uit snelde, zag ik haar de afgesloten la dichtdoen van het bijzettafeltje dat we jaren daarvoor bij een boedelverkoop hadden gevonden. Ik wist niet wat ze erin bewaarde, want ze nam de sleutel altijd met zich mee en ik wilde niet snuffelen. Daarnaast had ik het gevoel dat haar ogen altijd op me gericht waren. Ik weet niet of ze me daadwerkelijk in de gaten hield, maar het voelde wel zo, dus gedroeg ik me ernaar.

We waren de hele avond op stap en gingen de hele stad door. We aten te veel ossenhaas bij Peter Luger, en ik vroeg me maar heel even af, in gedachten, hoe we dat konden betalen. Mijn moeder lachte toen ik de kaars op mijn dessert uitblies. *Veel leuker nu je ouder bent!* zei ze. Haar cadeau was een ketting, de hanger een met diamanten ingelegd hart met een geëmailleerde lelie erin. *Jij bloeit ook op, Araceli!* We gingen dansen in een jazzbar waar het naar whisky en sigaren rook. We hebben

gebiljart, waarbij mijn moeder voor geld tegen een stel dronken mannen speelde, en won. De zon lichtte de horizon al op tegen de tijd dat we thuiskwamen. Mijn moeder zei dat ik moest gaan slapen en me geen zorgen hoefde te maken over school omdat zij het schoolhoofd zou bellen met een smoesje. *Geen strak sociaal keurslijf voor jou vandaag!*

Het was al één uur in de middag toen ik eindelijk wakker werd op de bank. Het verpletterende gewicht van de eenzaamheid drukte op me op het moment dat mijn bewustzijn terugkwam. Ze was weg. Dat wist ik al voordat ik een blik had geworpen op mijn bed, waar zij in had geslapen omdat het vroeger van haar was geweest. Liggend op mijn rug liet ik de dikke, hete tranen vallen tot ze het haar boven mijn oren hadden doorweekt.

Rond drie uur merkte ik de kleine loper op die uit de afgesloten la van het bijzettafeltje stak. Na er een hele tijd naar gestaard te hebben, probeerde ik het uit mijn hoofd te zetten, maar de sleutel leek me te roepen terwijl ik een douche nam en daarna de maaltijd bereidde die ik de avond daarvoor had gehoopt te zullen maken. Ik zat in kleermakerszit op de vloer, en mijn blik bleef ernaartoe gaan. Mijn moeder was er de vrouw niet naar om dat soort fouten te maken. *Laat nooit een spoor achter,* zei ze altijd.

Had ze de sleutel met opzet achtergelaten? Waarom?

Om negen uur kon ik de verleiding niet meer weerstaan. Toen ik me langzaam vooroverboog, voelde ik haar ogen op me, zo scherp als dolken. 'Bel me als je niet wilt dat ik kijk,' zei ik hardop, bang dat het een soort test was. Maar de telefoon, die om de paar maanden een ander nummer had, ging niet over.

De sleutel draaide maar moeizaam in het slot, alsof dat gesmeerd moest worden. We hadden het meubelstuk samen gerestaureerd, grondig gereinigd en met houtolie behandeld. Met een diepe inademing rakte ik de la open.

Er lag een oud koekblik in, vol dasspelden, manchetknopen die niet bij elkaar pasten, horloges en ringen: grote ringen, te groot voor onze slanke vingers. Fronsend rommelde ik erin, het metaal rinkelde als dissonante belletjes. Het was me nooit opgevallen dat ze zulke dingen ver-

zamelde. Tijdens onze tripjes naar de kringloopwinkels had ik haar nooit naar de spullen in de glazen vitrines zien kijken, en aangezien ik altijd al haar bewegingen volgde, leek het me onmogelijk dat ik een hobby van haar over het hoofd zou hebben gezien.

Het goud en het zilver voelden aanvankelijk koud aan, maar ze werden warm van mijn aanrakingen. Mijn handpalmen begonnen te zweeten, en de condens sloeg op het glanzende edelmetaal. Met de zoom van mijn shirt veegde ik het bewijs van mijn nieuwsgierigheid weg, en even overwoog ik handschoenen aan te trekken en alles op te poetsen zodat mijn vingerafdrukken me niet zouden kunnen verraden.

Ensemble pour toujours, Pierre – Sophia

Ik staarde naar de inscriptie in de ring tot mijn vingers zo hard trilden dat ik niets meer kon lezen. *Voor altijd samen*. Een trouwring. Van een man die dezelfde naam had als een man met wie mijn moeder iets had gehad. Toeval. Vreemd maar aannemelijk.

De knoop in mijn maag leek te worden strakgetrokken, als een slang die zichzelf oprolde.

Trofeeën.

Ik kwam veel te snel tot die conclusie, alsof ik een legpuzzel in één keer tot een perfecte afbeelding had gemaakt door slechts de stukjes uit de doos te schudden. Had mijn zestiende verjaardag op de een of andere manier mijn zintuigen aangescherpt?

Maar ze had toch gewild dat ik het wist? Had ze niet al jaren met aanwijzingen gestrooid? Wilde ze dat ik zag wie ze was, net zo graag als ik wilde dat zij zag wie ik was?

Er kwam gal in mijn keel omhoog, en ik slikte, maar het bittere spul golfde met zoveel kracht weer terug omhoog dat ik het amper binnen wist te houden tot ik het toilet had bereikt. Ik gaf zo hevig over dat het koude zweet me uitbrak. Het was een eindeloze uitdrijving die wel uit mijn ziel leek te komen. Ik zakte neer op de koele mozaïektegelvloer en leunde tegen de badkamermuur aan. Mijn gedachten tuimelden over elkaar en versteenden tegelijkertijd in mijn hoofd. Het was alsof ik niet kon begrijpen wat ik had gezien en toch het gevoel had dat ik het antwoord had ontdekt op een vraag waar ik al jaren mee rondliep.

Ik weet niet hoelang ik daar heb gezeten. Het was donker buiten toen

ik weer in de woonkamer kwam, voorzichtig alles weer in het koekblik stopte en dat in de la teruglegde. Ik draaide het slot dicht, maar liet de sleutel erin, zoals ik hem had gevonden. Ik stak een van de kaarsen op tafel aan en schoof het raam open in een poging het gevoel te krijgen dat mijn moeder weer thuis bij me was.

Maar het maakte me te bang.

Dus sloot ik het raam, blies de kaars uit en zat in het donker met mijn knieën opgetrokken tegen mijn borst.